

svojim vrtnom vred, hiša z ženo in s partizansko sliko na steni odplavajo stran od njega.

Nihče ne bo niti opazil, še nenadoma veselo pomisli. Kako neki umirajo rastline? Tiho, brez trušča, ne da bi koga vznemirjale?

Skozenj se pripodi mrzel morski val, silovit in nasilen, zaduši še poslednjo misel in poslednji utrinek čustva.

Pred hišo pravi teta Liza Slavki:

»Smrt je nekaj podobnega kot rojstvo. Zdaj se prikažeš in zajočeš, zdaj izgineš in zajoče kdo drug. In tako naprej in tako naprej.«

Tone
Kuntner

Trinajst ljubezenskih

Življenje je skozi srce rilo.
Sicer se ni med nama spremenilo.
Le malo bolj je otrdela koža
in roka tvoja me drugače boža.

JAZ TEBI Jaz tebi pogum,
POGUM ti meni moč,
jaz tebi vero,
ti meni sekiro . . .

In sekava pot
skozi divjino
črnega lésa.

Ni bilo prej
pred nama poti
in pot za nama
sproti zarase.

TI HODIŠ   Ti hodiš z menoj po poteh,
Z MENOJ   kjer ni poti.
Ti si prva mojih sopotnikov.

Ti govoriš z menoj o stvareh
brez besedi.
Ti si prva mojih sobesednikov.

Ti deliš z menoj vse,
kar ljubezen ni.
Ti si prva mojih ljubezni.

LJUBEZEN   Dajati — se pravi bogateti,
jemati — zmeraj manj imeti.
Res, čudna stvar: ljubezen.

Ljubiti se — je bojna igra dveh:
poražen je tisti, ki dobi,
zmaga tisti, ki zgubi.

ZALJUBLJEN   Zaljubljen biti
BITI   se pravi
v prsih ogenj živ nositi,
vsako kretnjo nežneje storiti,
vsak korak vedreje narediti,
vsako breme laže naložiti,
ves se času prepustiti,
vse na svetu odpustiti,

vse sprejeti,
vse užiti . . .

Joj,
samo kako se zaljubiti?

DOBRO JUTRO   Dobro jutro, jutro moje!

Kako bi ti drugače rekel,
kajti v tvojih očeh je jutranje sonce,
na tvojih vekah jutranja rosa,
na tvojem čelu vedrina jutra
in nasmeh jutra na tvojih ustnicah.
In tvoje telo se prebuja kot jutro
in tvoje roke ponujajo jutro.

Dobro jutro, jutro moje!

Saj, ko se drugič srečava,
ti bom že rekel: dober dan.

LJUBEZENSKA   Negiben obstanem
PESEM   kakor drevo.
ZA VEVERICO   Ta trenutek
sem z njo.
Niti besede
ne spregovorim
in ne storim
človeškega giba.

Joj, ta nežna, divja lepota!
Joj, te ognjene, vdane oči!
Joj, ta bližina!

Kako zadržim jo,
da ne zbeži?

Nimam v srcu take moči.

VEM, Vem, da ne ustavim dneva,
DA NE USTAVIM ki se zjutraj zlat rodi.
DNEVA

Vem, da cvetje, ki ga trgam,
v rokah kmalu oveni.

Vem, da hlad prihaja v hišo,
ko se zunaj zvečeri.

Vem, da ločiva se enkrat
neločljiva: jaz in ti.

Vse preveč je v srcu sreče,
da boli.

NE VEM, Ne vem, če bi te še spoznal,
ČE BI TE ŠE ki sem ti obljubljal zvestobo,
SPOZNAL ki sem ti zatrjeval,
da te ni mogoče pozabiti,
ki sem ti ponujal svoje roke
in svoja usta in svoje oči . . .

Ne vem, če bi te še spoznal,
ki sem te srečal,
ko so cveteli kostanji,
ki si imela nasmeh cvetov in oči nebes,
ko so ti lasje dišali po cvetočih kostanjih,
ki si bila zvezda na jutranjem nebu
in ki sem ti pravil: ljubezen moja.

MISLILA SVA Mislila sva,
da je življenje
široka cesta,
da bova zmeraj
le skupaj šla
polnih rok
in polnih src
in da je ni na svetu
vzpetine,
ki je ne bi zmogla
oba.

Joj, ta cesta
 je vse bolj strma,
 joj, ta cesta
 je vse bolj ozka,
 da ni več prostora
 za dva.

Ti hodiš sama,
 jaz hodim sam. —
 Da bi na vrhu
 le skupaj prišla.

JAZ PRAVIM Jaz pravim,
 da si kalna reka,
 ti praviš,
 da sem kalna reka jaz.
 Jaz pravim,
 da si mrzla reka,
 ti praviš,
 da sem mrzla reka jaz.
 Ko pogleda vate,
 vidim svoj obraz.
 Tvoj glas slišim,
 ko poslušam sebe.
 Kakor reka,
 ki se v reko zliva.

Ali si to ti?
 Ali sem to jaz?

**ŽE JE TUDI
 V NAJU VEČER**

Že je tudi v naju večer,
 ko se svetloba v temo spreminja,
 ko se vid v slepoto obrača,
 ko se treznost v pijanost sprevrča,
 ko se modrost spreminja v norost,
 ko se nežnost spreminja v grobst,

ko se ljubezen v sovraštvo obrača,
ko se ta čas preveša v drug čas

in ne veva ne ti ne jaz,
kateri čas v resnici živiva.

LAHKO NOČ Lahko noč,
si reciva,
ljubica moja,
preden zaspiva,
da naju prej
ne ločijo
sanje.

Šla bova
daleč
eden od drugega,
zmerom dalje
od najine stvarnosti,
zmerom bliže
svoji resnici . . .

In se mogoče
ne vidiva več.